

mislil sem, da imajo ta dekleta trde cukrene bonbone v ustih. Stvar se mi je vendar drugače razjasnila. Te prosto-naravne lepotice, s čistimi, polnimi kakor sneg belimi zobmi, ne žmikajo cukrenih bonbonov, temveč čisto smrečjo smo lo, katere si po gozdih samé nabirajo in samé v bonbone — njih ustom primerne — pripravljajo.

Pa še nekaj važnega pripovedujem mladim našim kadilcem in kadilkam. Kogar spoštuje dalekarsko dekle, ali komur je dobro in prijazno, temu v znamenje spoštovanja in prijaznosti podari smolni bonbonček, katerega zvēci iz ust v usta, in prav zameril bi se človek, ki bi ne hotel vsprejeti tega ljubezni ponujenega darila. Pri tem si nikdo ne misli ničesar hudega ali nedostojnega. Kaj na to porečete vi, mladi kadilci — in mlađe kadilke? — Ali bi vam takšna nova moda ne ugajala bolje, nego sedanje kajenje? — Le pomislite, koliko sladkih poljubov, po katerih zdaj koprnite zastonj, ker vam jih sedanja moda na javnosti zabranjuje, bi si po ti švedski šegi lehko delili ob vsaki priliki med seboj! — In vi, mladi zaljubljeni pesniki, kaj pa vi mislite? Ali bi vas ne navduševali smolnati bonbončki iz lepih deklíčjih ust mnogo mnogo več, nego bleda in hladna luna, v katero zdaj zastonj trkate za originalne misli? — Glejte, kako divni pesniški predmet bi vam mogla biti smola!

Poreče mi še kdo: Ni mogoče, da bi izobraženi svet posnemal preproste Dalekarke.

No, zakaj pa ne? — Ali so ta vrla dekleta menj posnemanja vredna in dostenjna, nego so bili amerikanski divjaki, katere v kajenji tako radostno posnema ves svet? —

Konečno še omenjam, da zvečenje čiste smole snaži zobe in zdrava ohranjuje usta. Vrhu tega pa ima zvēčena smola še druge dobrodejne lastnosti, katerih pa tukaj glasno nečem povédati; kdor bi jih ne vedel, povpraša naj zdravnika svojega

Triolet.

*Ko spal bom v gróbi hladnem smrtni sén,
Tedaj spomin moj, déva, te ne móti!
Kakòr sedaj naj zró oči jasnó ti,
Ko spal bom v gróbi hladnem smrtni sén.
Čemú naj bo ti v rádosti na póti
Otóžni moj obráz, obráz temén?
Ko spal bom v gróbi hladnem smrtni sén,
Tedaj spomin moj, déva, te ne móti!*

Usóde krute zákon pač je trd:
Kar se rodí, rodí se, da pogine.
Jedvà vseveté življenje, že premíne;
Usóde krute zákon pač je trd!
V pomládni dan cvét pisan jedva sine,
Z ledéno rôko že ga bóža smrt; —
Usóde krute zákon pač je trd:
Kar se rodí, rodí se, da pogine.

Fr. Gestrin.

